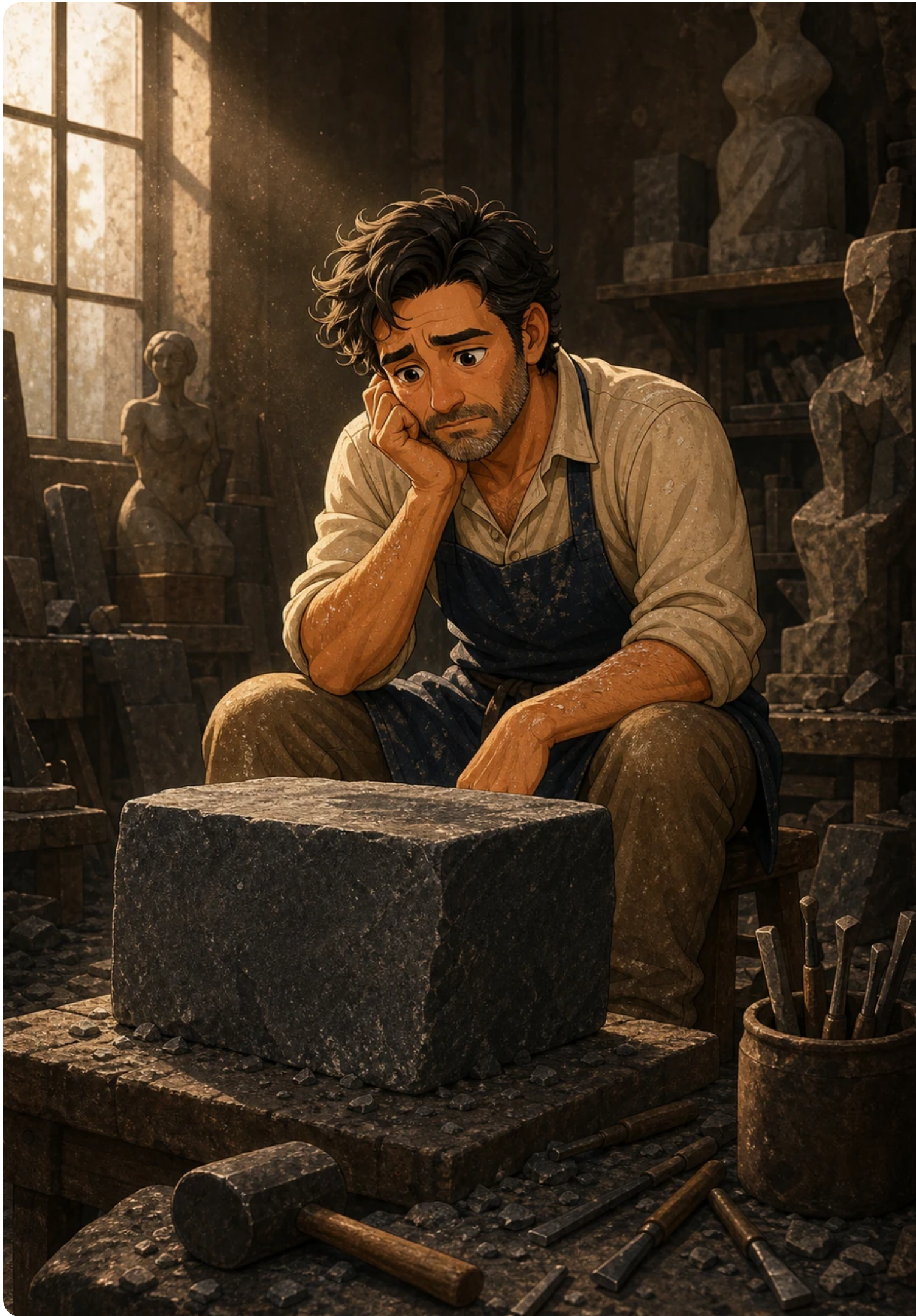

கார்த்திக்கின் புத்துயிர்ப்பு

Sopika Arasu

கார்த்திக், நாற்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் உள்ள ஒரு சிற்பி, தூசு நிறைந்த, ஒழுங்கற்ற தனது பட்டறையில் அமர்ந்திருக்கிறார். முடிக்கப்படாத பல திட்டங்களுக்கு நடுவே, அவர் ஒரு கிரானைட் கல்லையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த இடம் சோகமாகவும், ஊக்கமின்றியும் இருக்கிறது.

அவர் ஒரு உளியை எடுக்க முயல்கிறார், ஆனால் கை நடுங்குகிறது. அவர் ஒரு வெட்டு போட முயற்சிக்க, உளி கையை விட்டு நழுவி கீழே விழுகிறது. விரக்தியும், தோல்வியும் அடைந்த அவர், தலையை கைகளில் புதைத்துக் கொள்கிறார். அவர் தன் ஆசையை இழந்துவிட்டார்.

மீரா என்ற இளம் பெண், துடிப்பான புன்னகையுடன் பட்டறைக்குள் நுழைகிறாள். அவள் கார்த்திக்கின் முந்தைய படைப்புகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள், மேலும் அவரிடம் சீடராக சேர விரும்புகிறாள். அவள் செதுக்கிய சிறிய மரச் சிற்பங்களைக் காண்பிக்கிறாள்.

ஆரம்பத்தில் தயங்கினாலும், கார்த்திக் ஒப்புக்கொள்கிறார். மீரா ஆர்வத்துடன் வேலை செய்வதை அவர் கவனிக்கிறார். தொழில்நுட்பத்தைப் பற்றிய கேள்விகள் கேட்கிறாள். இது அவனது இளம் பருவ நினைவுகளைத் தூண்டுகிறது. அவனுக்குள் ஒரு ஒளி எரிகிறது.

மீரா புதிய, அர்த்தமுள்ள ஒரு படைப்பைத்
தொடங்க அவரை ஊக்கப்படுத்துகிறாள். அவர்
'நம்பிக்கை' பற்றிய ஒரு சிற்பத்தை உருவாக்க
முடிவு செய்கிறார். கையில் பென்சில் எடுத்து, புதிய
யோசனைகளுடன் உற்சாகமாக
வரைந்துகொண்டிருக்கிறார்.

கார்த்திக் இரவு பகலாக, மீராவுடன் இணைந்து உழைக்கிறார். தூசு பறக்கிறது, வியர்வை வழிகிறது, ஆனால் அவரது கண்கள் இலட்சியத்துடன் பிரகாசிக்கின்றன. அவர் முழுமையாக படைப்புச் சிந்தனையில் மூழ்கியிருக்கிறார்.

மீரா அவருக்கு உணவு கொடுத்து, ஊக்கமளித்து ஆதரவளிக்கிறாள். அவர்கள் சிரித்துப் பேசி, கலை மற்றும் வாழ்க்கை பற்றி ஆழமான விவாதங்களைச் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கிடையே ஒரு வலுவான பிணைப்பு உருவாகிறது.

'நம்பிக்கை'யின் பிரம்மாண்டமான சிற்பம் உருவெடுக்கிறது. அது சிக்கலானதாகவும், அழகாகவும் இருக்கிறது. கார்த்திக் கடைசி சில திருத்தங்களைச் செய்து, கல்லை மினுக்குகிறார். களைப்பாக இருந்தாலும், மிகவும் பெருமையுடன் பின்வாங்குகிறார்.

அந்த சிற்பம் பொதுக் கண்காட்சியில்
 திறக்கப்படுகிறது. மக்கள் வியப்புடன்
 பார்க்கிறார்கள். பலர் கார்த்திக்கிடம் வந்து பாராட்டி,
 அந்தப் படைப்பு தங்களை எப்படி நெகிழ வைத்தது
 என்று கூறுகிறார்கள்.

தன் படைப்பின் அருகிலும், மீராவின் அருகிலும் நிற்குகொண்டு, கார்த்திக் மனதார புன்னகைக்கிறார். தன் இலட்சியம் மறையவில்லை, மறைந்திருந்தது என்பதை அவர் உணர்கிறார். அவர் ஊக்கமாகவும், அடுத்த படைப்புக்குத் தயார் நிலையிலும் இருக்கிறார். இப்போது அவர் நிம்மதியாக இருக்கிறார்.